

[Kjær Rasmussen.]

at de arbejdsløse skal undgælde, især ikke når man gerne her i folketinget vil give det udseende af, at man går ind for et egentligt erstatningsprincip; i så fald må man jo også erstatte helt og fuldt, altså med en dækningsprocent på 100.

De ændringsforslag, som er stillet uden for betænkningen af fru Hanne Reintoft, kan vi støtte nu som før, for det er jo ikke rigtigt, når hr. Erling Dinesen og hr. Simonsen ligesom vil give det udseende af, at de aldrig nogen sinde har set disse ændringsforslag før. Dem har hr. Erling Dinesen og hr. Simonsen jo set adskillige gange, og første gang var, så vidt jeg husker, i foråret 1968, da fru Hanne Reintoft første gang fremsatte dem på VS' vegne. Det er altså ikke mindre end 3 år, man har haft til at studere disse forslag i, og så kommer man her i dag og vil give det udseende af, at dem har man aldrig set før; det er dog ganske urimeligt.

Jeg synes, man skulle lade være med at begrunde sin afvisning af ændringsforslagene — og her tænker jeg også på vores egne — med, at der ikke har været tid nok, for det har der altså været. Socialdemokraterne og de konservative skulle langt hellere fortælle i et klart sprog, at man er politisk uenig i disse forslag, for det er jo det, der er årsagen, når det kommer til stykket.

Socialdemokratiet og SF har stillet nogle ændringsforslag, der drejer sig om småforbedringer; dem må vi naturligvis støtte.

Hanne Reintoft: Selv om ministeren sidste år ved behandlingen af denne lovgivning var enig i, at der måtte arbejdes mere på den fra regeringens side, blev der nu kun stillet forslag om ændring af de såkaldte mobilitetsfremmende ydelser. Når man ser den beskedne udvalgsbetænkning, kan man undre sig over, at der ikke er dukket flere problemer op, da loven jo alle dage trænger til en ganske betydelig forbedring.

Afsnittet om arbejdsformidling kunne vi allerbedst helt undvære, og unægtelig har arbejdsformidlingen også i stigende grad vist sig så utilstrækkelig og så ineffektiv, at man kunne forvente, at problemerne blev taget ansvarsfuldt op, i stedet for at man bare har broderet videre på noget, der faktisk ikke duer.

Må jeg i den forbindelse sige til hr. Erling

Dinesen, at al demagogi må have en ende. De ændringsforslag, jeg har stillet, blev stillet i foråret, og da afviste hr. Erling Dinesen dem med den besked, at han ikke havde haft tid til at se på dem, men at man ville tage dem med i det udvalgsarbejde, der hele sommeren skulle foregå omkring arbejdsløshedslovgivningen. Samtidig må jeg meddele, at jeg allerede samme dag, som vi havde første behandling, bad om at få genfremsat disse ændringsforslag; man må altså klage til folketingets tekniske administration over, at de ikke er kommet før.

Må jeg dernæst sige til hr. Erling Dinesen, at det er vores andres arbejdsvilkår altid at måtte tage stilling til ændringsforslag, når betænkning er afgivet; der er åbenbart den forskel på os, at vi andre er hurtige nok i hovedet til det. Men jeg må så til gengæld medgive hr. Erling Dinesen, at de meget spagfærdige ændringsforslag, socialdemokratiet her kan komme med på arbejderbevægelsens vegne, er hurtigt overset, så det har ikke været noget stort arbejde.

Vort samfund bærer mere og mere præg af planløshed og af de strukturproblemer, der skabes ved vores manglende evne til at tilrettelægge erhvervsliv og produktion i samfundets interesse, og det giver sig mere og mere absurde udslag. Vor katastrofale mangel på boliger og institutionsbyggeri og den store ledighed i byggefagene turde være talende eksempler på det. Alligevel bliver man ved med at imødegå disse vanskeligheder, der kun kan løses gennem strukturændringer i samfundet, ved at lade de mennesker, som man kalder arbejdskraften, lægge for, og man ødelægger deres hjem, deres privatliv og deres personlige sundhed og tilfredshed.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) har forstået mig fuldstændig rigtigt, når han mener, jeg er imod de mobilitetsfremmende ydelser, for bag det fine ord ligger jo kun, at man efter forgodtbefindende koster rundt med folk.

Alt dette gør man, medens vi ser, at større og større befolkningsgrupper i samfundet føler sig isoleret, føler sig i decideret modstrid med det, og man gør det i en periode, hvor det bliver sværere og sværere at få vore børn og unge til at vise den mindste smule respekt for det bestående. Handlemåden er vel nok en kombination af fastgroet,